

Також не вирішеними є проблеми відображення в обліку довгострокової дебіторської заборгованості, оцінки поточної дебіторської заборгованості за продукцію, товари, роботи та послуги.

Для створення ефективної системи контролю за якістю обліку розрахунків з дебіторами необхідно розробити чітку та досконалу класифікацію дебіторської заборгованості, уніфікацію способів її оцінки та документів аналітичного обліку. Для швидкого та якісного виявлення негативних явищ потребують розробки моделі співвідношення дебіторської та кредиторської заборгованості.

Для ефективності роботи підприємства необхідно вдосконалити політику управління дебіторською заборгованістю, адже вона представляє собою частину загальної політики управління оборотними активами і маркетингової політики підприємства і спрямованої на розширення обсягів реалізації продукції.

Розглядаючи питання аналізу дебіторської заборгованості, слід ознайомитися з одним із методів розрахунків з покупцями, що широко використовується в країнах з розвинутими ринковими відносинами – методом надання знижок за дострокової оплати.

Потрібно вдосконалити методику визначення суми резерву сумнівних боргів. Для цього необхідно внести зміни в діюче законодавство з метою стимулювання створення підприємствами цього резерву. Необхідно також внести зміни до плану рахунків бухгалтерського обліку та Інструкції з його використання щодо рахунка 37 «Розрахунки з різними дебіторами».

Отже, проблема обліку дебіторської заборгованості полягає в тому, щоб недопустити прострочення термінів платежу та доведення заборгованості до стану безнадійної. Правильно організований бухгалтерський облік повинен мати таку систему рахунків, яка б достатньою мірою відображала і характеризувала всю господарську діяльність з вимушеною конкретизацією.

ОБЛІК ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ

Волчкович А.О.

Науковий керівник – Філатова І.О., асистент

Аналіз наукових праць, присвячених питанням дослідження, свідчить про відсутність комплексного підходу до вивчення обліку основних засобів. При цьому не менш важливі організаційно-методичні проблеми обліку основних засобів, пов'язані з обліком з метою оподаткування, залишаються недостатньо вивченими.

Значний внесок у розробку теоретичних основ обліку основних засобів внесли роботи М. Т. Білухи, І. О. Бланка, Ф. Ф. Бутинця, Бессонової Г.П. та інших вчених-економістів. Отримані ними протягом багатьох років результати теоретичних і практичних розробок із проблем удосконалення обліку основних засобів мають велике значення для розвитку вітчизняної теорії обліку. Рациональна експлуатація основних засобів - важливий фактор зниження собівартості продукції. Стан та використання основних фондів - один із найважливіших аспектів аналітичної роботи, оскільки саме вони є матеріальним втіленням науково-технічного прогресу - головного фактору підвищення ефективності будь-якої господарської діяльності.

Проблемними питаннями є облік амортизації й ремонтів основних засобів. Метою будь-якого підприємства в ринкових умовах господарювання є одержання прибутку. Досягнення мети може бути здійснене за рахунок більш раціонального використання всіх наявних у розпорядженні підприємства засобів. Тому перехід української економіки на ринкові відносини зумовлює подальший розвиток теорії бухгалтерського обліку в частині відбиття фактичних витрат підприємства, у тому числі й у частині витрат на ремонт основних засобів.

Актуальність значно зростає при подальшому розгляді амортизації як джерела проведення ремонтних робіт з підтримки основних засобів у робочому стані, а також при відбитті зазначених витрат в обліку. Проблема обліку амортизаційних відрахувань вважається однією з найактуальніших, тому що амортизаційні відрахування є одним з елементів собівартості і одночасно джерелом фінансування та об'єктом державної політики. Кожному підприємству необхідно обрати метод нарахування амортизації.

Прямолінійний метод є найбільш поширеним у світі та найпростішим у застосуванні. Він дозволяє рівномірно розподілити суми амортизації між обліковими періодами. Саме тому це дозволить збалансувати витрати і витратити менше на знос основних засобів.

Для правильної організації обліку основних засобів важливе значення має єдиний принцип їх оцінки, доцільність переоцінки, економічно обгрунтований вибір методу нарахування амортизації, а також своєчасно оброблена та систематизована інформація. В період переходу до повноцінної ринкової економіки вирішальним фактором успішного розвитку економіки України є автоматизація бухгалтерського обліку, точність і оперативність інформації.

Отже, хочу привести приклад вирішення задач з обліку основних засобів: формування і ведення картотеки по інвентарних номерах основних засобів, як реєстрів аналітичного обліку в довіднику основні

засоби; оприбуткування основних засобів, що надходять на підприємство; введення в експлуатацію основних засобів, що надійшли; нарахування зносу (амортизації) по основних засобах; вибуття основних засобів через реалізацію, ліквідацію і списання; формування реєстрів аналітичного і синтетичного обліку основних засобів. В комп'ютерній системі для формування і відображення операцій руху основних засобів передбачено відповідні шаблони електронних документів, а обліково-обчислювальні роботи виконуються автоматично на обчислювальних машинах з використанням програмного забезпечення.

У бухгалтерському обліку відображаються всі операції і всі витрати, пов'язані з придбанням і виготовленням основних засобів. У податковому обліку відображаються не всі операції, а тільки ті, під час яких підприємство здійснює витрати, що підлягають амортизації згідно з податковим законодавством. Спрощення обліку основних засобів, на нашу думку, можливе за умови застосування комп'ютерних бухгалтерських програм та прийняття на законодавчому рівні під час формування показників податкового обліку за основу даних бухгалтерського обліку, доцільного вдосконалення Плану рахунків бухгалтерського обліку активів, капіталу, зобов'язань і господарських операцій підприємств та організацій, яке врахує особливості податкового обліку основних засобів для системного відображення операцій з ними.

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ КРЕДИТНИХ ПРОЦЕСІВ В ДІЯЛЬНОСТІ БАНКІВ

Середа А.Є.

Науковий керівник – Світлична В.Ю., канд. екон. наук, доцент.

Виступаючи одним з джерел додаткових фінансових ресурсів підприємства, банківське кредитування, одночасно, є й джерелом отримання прибутку самих банків. Незважаючи на достатньо виважений та послідовний порядок оцінки кредитоспроможності позичальників, тим не менш в даному напрямку існують та залишаються дискусійним наступні проблемні питання: 1) завищення класу позичальника – за самостійно розробленими банками критеріями оцінки позичальників часто завищується їх клас. Останнє призводить до штучного поліпшення реального фінансового стану позичальника; 2) спірність використання під час оцінки коефіцієнтів покриття – під час розрахунку коефіцієнтів покриття враховується показник прибутку підприємства. Наявність прибутку ще не означає надходження грошових коштів. А зобов'язання позичальника перед банком погашаються не прибутком, а винятково грошовими коштами. Отже, можна зробити висновок про